

Wilton aan het werk.

Door zijn open en onverbloemde manier van de dingen te stellen en door zijn talloze humoristische anecdotes waren de vergaderingen van de Kamer een genoegen. Een groot improvisator, maar ook een doorzetter en hij bereikte ermee, dat het bedrijfsleven meer zicht kreeg op de problemen, eigen aan het besturen van een grote stad. Anderzijds kreeg hij het voor elkaar, dat er op het Stadhuis weer geluisterd werd naar de Kamer. Het was geen gemakkelijke periode waarin hij leiding gaf aan de Kamer. Teleurstellingen bleven hem niet bespaard. Eén daarvan was de afloop van de grote havenstaking in 1979 toen hij er niet in slaagde het bedrag bijeen te krijgen, dat uit het bedrijfsleven zou moeten komen om de sleepbootstaking te beëindigen. Hij trok zich dit persoonlijk aan; hier faalde echter niet Bart Wilton, maar het bedrijfsleven.

Aan de promotie van Rotterdam en aan vele delegatiereizen, onder andere naar China en Brazilië werd door hem met veel enthousiasme deelgenomen. Hij was een voortreffelijk ambassadeur in den vreemde en een uitermate plezierig reisgenoot. Voor zijn verdiensten op dit terrein ontving hij de Rotterdamse Promotieprijs. Eind 1981 nam hij afscheid als voorzitter van de Rotterdamse Kamer en werd bij die gelegenheid benoemd tot Ridder in de orde van de Nederlandse Leeuw.

Op 31 mei 1982 overleed Bart Wilton in Driebergen. Met hem ging een man heen, die een eigen kleur gaf aan het maatschappelijke leven, die het spel-element in dat leven – hoe kwaad hij soms ook kon worden – nimmer uit het oog verloor, een goed vriend voor zijn vrienden en bovenal een warm-voelend mens in een killer wordende samenleving.